

en Adresse til den britiske Regering, da en saadan aldrig kom til at foreligge". Saa kommer det andet Standpunkt den 15. Marts 1918. Der siger han, at „Adressen“, der altsaa „aldrig kom til at foreligge“, „forlængst er overgivet til den engelske Regering“. Nu kommer den højtærede Justitsminister for Kommissionen og siger her, at Gesandten afviste Adressen, „indtil Henvendelse ad ordinær Vej kom frem igennem Amtmanden.“ Saa oplyses det, at den ikke er kommet frem gennem Amtmanden, og endelig kommer vi saa under en ny Afhøring, i et Slags Krydsforhør, som den højtærede Justitsminister blev underkastet af Kommissionen, til den fjerde Forklaring: At den er indleveret af Folketingsmand Mortensen. Og dette Standpunkt forsvarede saa den højtærede Minister!

Vi staar altsaa i det bestemte Tilfælde, at der her dels gennem Færø-Kommissionens Beretning, dels gennem den Bevisførelse, som jeg nu her har forelagt det høje Ting, er konstateret en afgørende Modsætning mellem, hvad den højtærede Minister vidste den 20. Marts 1918, og hvad han oplyste. Det er altsaa nu blevet konstateret, at den højtærede Minister har fortiet for dette Ting — og dette er det væsentlige —, at Amtmanden i lang Tid har været misfornøjet med Justitsministerens Færøpolitik; han stiller sin Afsked i Udsigt og gør det endogsaa ganske positivt ved under den 5. Marts at erklære, at hvis der ikke fremkom en Erklæring fra Justitsministeren, hvorigennem denne traf sit Valg til Fordel for Amtmanden og imod Hr. Mortensen, vilde denne Afskedsbegæring indgaa, en Oplysning, som netop vilde have været det nøjagtige Svar, der udfordredes, naar man her i Tinget spurgte ham: Er det Justitsministeren bekendt, hvad der er Aarsagerne? Jeg siger, at det er konstateret, at den højtærede Justitsminister vidste, hvad der var Aarsagerne, han kunde ikke undgaa at vide det. Gang paa Gang har han faaet at vide gennem Indberetningerne, hvilket Syn Amtmanden havde paa Mortensen, Patursson, paa hele Færøpolitikken. Sidst vidste han, at der var stillet et ganske bestemt Krav til ham, og at Afskedsbegæringen vilde følge, hvis det ikke blev opfyldt, og han vidste desuden, at han ikke alene ikke havde opfyldt dette Krav, men at han havde gjort lige det stik modsatte. Følgelig maatte og kunde han oplyse om Aarsagerne dertil, og dette har han fortiet overfor Tinget. Han har oven

i Købet givet en villedende Fremstilling paa forskellige Punkter, og jeg tillader mig derfor at foreslaa følgende motiverede Dagsorden:

„Idet Tinget efter at have hørt Justitsministerens Forklaring slaar fast, at Ministeren i sin Besvarelse af Forespørgselen den 20. Marts 1918 har fortiet væsentlige Omstændigheder ved den omspurgte Sag for Tinget og dermed for Offentligheden samt givet en villedende Fremstilling af faktiske, ham bekendte Forhold — og idet Tinget som Følge heraf maa udtale, at det herefter ikke til Erklæringer, afgivne af Justitsministeren, vil kunne nære den Tiltro, som er fornøden for en Mand i hans høje Embedsstilling —

gaar Tinget over til Dagsorden.“

Formanden: Der er altsaa fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen: (Se ovenstaaende).

Det er denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der nu foreligger til Forhandling.

Kragh: Den højtærede Justitsminister har i Dag ved Behandlingen af den foreliggende Sag valgt en Taktik, som jo ikke er hans egen Opfindelse, men som er meget vel bekendt og meget hyppig anvendt, naar man staar i en Situation, hvor enhver Udvej maa søges. Den højtærede Minister har valgt at følge den Fremgangsmaade at ville klare hele sit Forhold til den Sag, der her behandles, og til den Forespørgsel, der blev rettet til Ministeren af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) den 20. Marts 1918, ved at give en Fremstilling af den Vanskelighed, der bestod med Hensyn til Tydningen af det Telegram af den 17. Marts, der forelaa fra Embedsmændene deroppe, og deri søge en Forklaring af hele sin Stilling ved Besvarelsen af Forespørgselen af 20. Marts. Det vil være let, som den ærede Ordfører for Forespørgerne (Schovelin) allerede har gjort, ganske at afvise den højtærede Justitsministers Beklagelser i saa Henseende. Thi dette, at den højtærede Minister muligvis ikke selv er i Stand til at tyde det foreliggende Telegram, eller at han mulig ikke i Øjeblikket har Embedsmænd til Disposition, der kan hjælpe ham til denne Tydning, det berettiger ham ikke til at rejse en Storm overfor en Gengivelse af Telegrammet, om hvilken han dog ikke benægter,